

Uneori nimic nu-ți dă de știre. Absolut nimic.

Caiacul tău zboară pe valuri ca un cormoran, padela¹ alungă printre alge capelinii ca niște săgeți argintii și totul e perfect: marea schimbătoare, soarele ce-ți bate în ochi, vântul rece care te împinge de la spate. Apoi din apă se înalță o stâncă, mai mare decât o balenă, și te îndrepti direct spre ea, ești gata să te izbești...

Torak se smuci într-o parte și înfundă cu putere padela în apă. Caiacul se înclină – aproape se răsturnă – și trecu șuierând pe lângă stâncă, ratând-o doar cu un deget.

Șiroind de apă și tușind pentru a o elimina din gât, Torak se luptă să-și recapete echilibrul.

¹ Padelă – vâslă cu câte o pală la cele două capete, folosită la caiac pentru înaintarea rapidă în apă (n.red.)

– Ești bine? strigă Bale, ocolindu-l pe la spate.

– N-am văzut stâncă aia, mormăi Torak, simțindu-se prost.

Bale rânji.

– Mai sunt vreo doi începători în tabără. Nu vrei să li te alături?

– După tine! replică Torak, izbind apa cu padela și stropindu-l. Hai să ne întrecem până la Pisc!

Băiatul Focă scoase un chiuit și porniră: înghețați, uzi, dar bine dispuși. Sus, deasupra capului, Torak distinse două picățele. Fluiere și Rip și Rek se repeziră în picaj, apoi continuară să zboare alături de el, aproape atingând valurile cu vârful aripilor. Torak se depărtă brusc pentru a evita un sloi de gheață și corbii îl urmară, cu razele soarelui scânteind cu licăriri purpurii și verzi pe penele lor negre și lucioase. Corbii o luară înainte. Torak încercă să țină pasul cu ei. Mușchii îi ardeau. Sarea îi înțepa obraji. Râse tare. E aproape tot așa de minunat ca și cum ai zbura.

Bale – cu două primăveri mai mare decât el și cel mai bun caiacist din insule – o luă înainte, dispărând în umbra promontoriului ce se contura amenințător și căruia i se spunea Piscul. Când părăsiră golful, marea deveni mai agitată și un val se izbi de prora ambarcațiunii lui Torak aproape răsturnând-o.

După ce reuși să o controleze, observă că greșise direcția. Golful Focilor arăta minunat în soare și pentru o clipă uitase de cursă. Stropii pulverizați încețoșau cascada din capătul de sud și

pescărușii se roteau în jurul falezei. Pe plajă, fumul se ridica în spirale din adăposturile povârnite ale Clanului Focilor și ghirlandele nesfârșite de pește sărat luceau ca brumate. Îl văzu pe Fin-Kedinn, cu părul lui roșcovan, ca un far aprins printre Focile blonde; și mai era și Renn, predând o lecție de tir cu arcul unui cârd de copii plini de admirație. Torak rânji. Focile erau mai bune la mânăitul harponului decât la tir, iar Renn nu era o profesoară prea răbdătoare.

Bale strigă după el cerându-i să-l ajungă din urmă, așa că se întoarse și se aplecă asupra padelei.

Odată trecuți de Pisc, își dădură seama că erau flămânzi și intrară într-un golfuleț, unde aprinseră un foc din lemn adus de ape și din ierburi marine. Înainte de a mânca, Bale aruncă o bucată de cod uscat în apele de la țârm în cinstea Mării Mame și a protectorului clanului său, în timp ce Torak, care nu avea protector, aruncă o bucată de cârnaț de elan într-un tufiș de ienuperi, drept ofrandă Codrului. Era puțin cam ciudat, deoarece Codrul se afla la o zi depărtare cu caiacul, spre est, dar s-ar fi simțit și mai ciudat dacă n-ar fi făcut-o.

După aceea, Bale împărți restul de cod uscat – dulce, ușor de mestecat și fără miros de pește – și Torak culese de pe stânci o grămadă de midii. Le mâncară crude, folosindu-se de o jumătate de scoică, pentru a scobi carnea portocalie delicioasă și alunecoasă pe gât. Apoi Bale încheie masa cu cârnați de elan. Ca și restul clanului său, devenise mai îngăduitor în privința amestecării

Codrului cu Marea, ceea ce făcea lucrurile mai ușoare pentru toți.

Încă flămânzi, hotărâra să pregătească o tocană. Torak umplu burduful de gătit cu apă dintr-un pârâu, îl atârna de niște bețe lângă foc și puse înăuntru pietre rotunde înfierbântate în jărătic. Bale adăugă câțiva pumni de mușchi de mare purpuriu, pe care îl găsisese într-o scobitură dintr-o piatră, și o grămadă de moluște, pe care le scosese din nisip, iar Torak mai aruncă înăuntru o legătură de varză marină, deoarece voia ceva verde, care să-i amintească de Codru.

În timp ce așteptau să fiarbă tocana, Torak se așeză pe vine lângă foc, pentru a-și încălzi mâinile. Bale confecționa o lingură, scobind cu o jumătate de scoică de midie o tulpină de varec, pe care o înfășură cu tendon de focă scos din punga lui cu cele necesare pentru cusut.

– Pescuit bun! strigă o voce de pe mare, făcându-i să sară în sus.

Era un pescar Cormoran, într-un caiac. Plasa lui din piele de morsă era umflată de atâția heringi cât prinsese.

– Pescuit bun și ție! îi întoarse Bale salutul obișnuit printre clanurile Mării.

Apropiindu-se prin apa de la țărm, omul îl privi pe Torak și observă frumoasele tatuaje negre de pe obrajii lui.

– Cine e prietenul tău din Codru? îl întrebă apoi pe Bale. Astea sunt tatuajele clanul Lupului?

Torak deschise gura să răspundă, dar Bale i-o luă înainte.

– E o rudă de-a mea. Fiul adoptiv al lui Fin-Kedinn. Vânează împreună cu Corbii.

– Și nu fac parte din clanul Lupului, adăugă Torak. Nu aparțin nici unui clan.

Privirea lui fixă îi transmise omului că e liber să creadă orice dorește.

Omul își duse mâna la umăr atingând penele creaturii clanului său.

– Am auzit de tine. Tu ești proscrisul.

Fără să se gândească, Torak își atinse fruntea, unde bentița ce-i susținea părul îi acoperea tatuajul de proscris. Fin-Kedinn îl modificase, așa încât acum nu mai însemna proscris; dar nici chiar căpetenia Corb nu putuse să-i șteargă amintirile.

– Clanurile l-au primit înapoi, rosti Bale.

– Așa spun ei, zise omul. Ei bine, atunci pescuit bun!

Vorbea doar cu Bale și, depărtându-se de ei, îi aruncă lui Torak o privire plină de îndoială.

– Nu-l băga în seamă, zise Bale după o clipă de tăcere.

Torak nu răspunse.

– Ia asta. Bale îi dădu lingura. Pe a ta ai lăsat-o în tabără. Și capul sus! E un Cormoran. Ce știi ei? Torak strânse din buze.

– Aproape tot atât de multe ca o Focă.

Bale se repezi la el și începură să se lupte râzând, rostogolindu-se pe pietre, până când Torak

își încleștă brațul în jurul lui și-l făcu să implore crutare.

Mâncară în tăcere, scuișând bucățele pentru Rip și Rek. Apoi Torak se întinse pe o parte să se încălzească la focul pe care Bale îl alimenta cu lemn uscat. Băiatul Focă nu-l observă pe Rip apropiindu-se pe la spate, cu mersul lui țepăn. Ambii corbi erau fascinați de părul lui lung și blond, pe care îl purta împletit cu mărgelile albastre din ardezie și mici oase de capelin.

Rip apucă unul din oase în ciocul lui puternic și trase. Bale țipă. Rip îi dădu drumul și-și acoperi capul cu aripile pe jumătate deschise: un corb inocent acuzat pe nedrept! Bale râse și îi aruncă o bucată de moluscă.

Torak zâmbi. Era minunat să fie din nou cu Bale. Îi era ca un frate sau așa cum își imagina Torak că ar fi un frate. Îi încântau aceleași lucruri, râdeau de aceleași glume. Totuși, erau diferiți. Bale avea aproape șaptesprezece primăveri și în curând își va găsi o parteneră și își va construi propriul adăpost. Pentru că Focile nu își mutau niciodată tabăra, însemna că în afara călătoriilor lui în Codru pentru comerț, își va petrece zilele pe plaja îngustă a Golfului Focilor.

Să nu-și mute niciodată tabăra! Chiar și numai gândul la așa ceva îl lăsă pe Torak paralizat și fără suflare. Și să ai o asemenea certitudine! Întreaga ta viață să se desfășoare ca o piele de focă arsă de soare. Uneori se întreba ce simți când ai așa o soartă.

Bale observă schimbarea produsă în el și-l întrebă dacă îi lipsește Codrul.

Torak ridică din umeri.

– Dar Lupul?

– Tot timpul.

Lupul refuzase categoric să se urce în barcă, așa că fuseseră siliți să-l lase în urmă. „Mă întorc repede“, îi spusese Torak fratelui de haită în graiul lupilor. Dar nu era sigur că Lupul înțelesese.

• Gândul la Lup îl neliniști.

– Se face târziu, zise el. Trebuia să fim pe Pisc la venirea serii.

De aceea Renn, Fin-Kedinn și cu el veniseră aici. După ce s-a sfârșit iarna, au reînceput tulburările pe insulă și suspectau că era vorba despre Devoratorii-de-Suflete, care căutau ultima bucată din opalul de foc, ce zăcea de la moartea magului-Focă ascunsă pe undeva. În ultima jumătate de lună, făceau de pază cu rândul. În noaptea aceasta erau de strajă Torak și Bale.

Bale părea preocupat, în timp ce curăța cu nisip burduful de gătit. Deschise gura să spună ceva, apoi clătină din cap și se încruntă.

Nu era obiceiul lui să ezite, așa că probabil era ceva important. Torak râsucea între degete un băț de vâslă și aștepta.

– Când vă întoarceți în Codru, începu Bale fără a-l privi în ochi, am să o rog pe Renn să rămână aici. Cu mine. Vreau să știu ce crezi tu despre asta.

Torak rămase foarte liniștit.

– Torak?

Puse bățul de vâslă pe foc și privi flăcările din jur devenind purpurii. Se simțea ca și cum s-ar fi izbit de o stâncă, despre care nu știa că se află acolo.

– Renn poate să facă ce dorește, zise el până la urmă.

– Dar tu. Tu ce crezi?

Torak sări în picioare. Furia îi făcu pielea de găină și inima îi bubuia neplăcut în piept. Îl privi pe Bale: era frumos, era mai mare și aparținea unui clan. Știa că, dacă mai rămâne, se vor lua la bătaie și de data aceasta va fi o luptă adevărată.

– Plec, rosti el.

– Înapoi în tabără? întrebă Bale cu calm studiat.

– Nu.

– Atunci unde?

– Pur și simplu plec.

– Și ce se întâmplă cu paza?

– Faci doar tu de pază.

– Torak. Nu fi...

– Am spus, rămâi de pază!

– Bine. Bine.

Bale privea spre foc.

Torak se răsuci pe călcie și fugi spre caiacul lui.

Se îndreptă spre coasta de nord, departe de Golful Focilor. Furia îi dispăruse, lăsând în urmă un fel de confuzie rece și agitată. Îi era dor de Lup. Dar Lupul era departe.

Găsi un golfuleț și trase acolo. Își cără caiacul între puietii de pe o coastă mai joasă, simțind nevoia mirosului de mesteacăn și de scoruș, chiar dacă erau nedezvotați și acoperiți cu sare, în comparație cu cei din Codru. Nu putea să se întoarcă în Golful Focilor, nu în această noapte. Va rămâne aici.

Nu avea nimic de așternut și nici sac de dormit, dar de când fusese proscris purta în permanență cu el ceea ce era strict necesar, indiferent unde mergea: securea, cuțitul, punga cu iască. Proptindu-și caiacul cu fața în jos pe suportul câtorva bețe de pe mal, aranjă în jurul lui ramuri și tufişuri din toamna trecută și-și făcu un adăpost. Apoi trezi un foc din lemn plutitor și în spatele lui clădi pietre, pentru a abate căldura spre el. Existau o mulțime de tufişuri și tulpini de iarbă-de-mare uscate pentru așternut și îi va fi suficient de cald în hanoracul și pantalonii din piele de ren. Dacă nu, cu atât mai rău.

Era o noapte senină de la sfârșitul Lunii Sângelui de Mesteacăn – Focile îi spuneau Luna Codului Fugar – și din apa de la mal se auzea păcănitul unui mic sloi de gheață singuratic, ce se izbea de stânci. Dincolo de lumina focului, Rip și Rek dormeau înghesuiți unul într-altul, pe ramura unui scoruș, cu ciocurile ascunse sub aripi.

Torak stătea întins privind flăcările. Erau nouă luni de când nu mai era proscris, dar tot se simțea